

Arrest

nr. 279 780 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2022 beëindigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Ö. Voorna(a)m(en): D. Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: T. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te: V. [...] GENK

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam een visum gezinshereniging op 02.03.2021 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 29.03.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Op 03.05.2021 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg de gezinshereniging op basis van de Belg S., S. (...), haar echtgenoot, met wie zij zich vestigde. Inmiddels is de situatie totaal gewijzigd. Sedert 18.11.2021 staan betrokkene en haar echtgenoot niet meer ingeschreven op hetzelfde adres. Verder blijkt dat mevrouw mijnheer er van beschuldigt haar psychisch en fysiek mishandeld te hebben. Mijnheer zelf meent dan weer het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Mevrouw stelt in haar verhoor van 14.11.2021 dat ze van mijnheer wenst te scheiden. Twee dagen later herhaalt ze nogmaals dat ze wil scheiden van haar man. Er is dan ook geen sprake meer van een minimum aan relatie. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 05.01.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 24.01.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Brief advocaat A.
- PV verhoor politie dd. 14.11.2021
- PV verhoor politie dd. 16.11.2021
- PV verhoor politie dd. 22.12.2021
- Verslag dr. V.J. V. namens dr. E. D. J. 28.10.2021
- Verslag dr. T. M. 09.11.2021
- Inschrijvingsformulieren cursus Nederlands 2021 -2022
- Huurcontract
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij L.
- Loonbrieven
- Arbeidsovereenkomst in het kader van dienstencheques
- Attest van het OCMW inzake steun dd.27.01.2022
- Aanslagbiljet verkeersbelasting
- Verklaring van de heer M. K.

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden vastgesteld:

Betrokkene voldoet niet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 07.09.2020. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 18.11.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkene beschuldigt haar echtgenoot van fysiek en psychisch geweld. De echtgenoot beticht betrokkene dan weer van het aangaan van een schijnhuwelijk. Betrokkene gaf in haar verhoren van 14.11 en 16.11.2021 aan van de referentiepersoon te willen scheiden.

Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest (zie ook de hierboven geciteerde rechtspraak arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017).

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene meent zich in het uitzonderingsgeval onder 4° te bevinden. Zij tracht zulks te staven aan de hand van drie politieverhoren, twee medische verslagen en een verklaring van de heer K. De politieverhoren betreffen eenzijdige verklaringen dewelke echter niet met andere objectief verifieerbare stukken worden gestaafd:

Betrokkene toont inderdaad wel aan dat ze een miskraam heeft gehad, doch in de medische attesten wordt dit op generlei wijze gelinkt aan fysiek en/of psychisch geweld door haar echtgenoot.

Zij stelt in haar verhoor van 22.12.2021 dat de heer K. bereid is voor haar te getuigen over de feiten die zij in dat verhoor aanhaalde. Ze legt ook een document voor waaruit zulks blijkt. De heer K. zou een vriend zijn van de referentiepersoon. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat de hij in het voordeel van S. zou getuigen.

Zodat dit document, bij gebrek aan verdere details, evenmin een afdoende bewijs vormt.

Er zouden foto's van betrokken verstuurd zijn naar haar familieleden en vrienden, waarop ze schaars gekleed zou staan afgebeeld. Doch ook hiervan legt betrokkene geen enkel bewijsstuk voor. Betrokkene zou met de dood bedreigd worden door bepaalde familieleden. Echter ook hier gaat het weer om haar eigen verklaringen die niet worden gestaafd door andere elementen.

Betrokkene diende nog meerdere klachten in tegen haar ex. De meeste van die klachten werden of zullen worden geseponeerd omdat er geen sprake is van een misdrijf, maar wel van een familiale twist. Dat toch enige waarde aan de mening van het parket moet gehecht worden, blijkt uit het feit dat het OM extra aandacht aan de zaak besteedt, omdat mijnheer S. politieagent is bij het CIK.

Voor de dossiers die thans nog in onderzoek zijn bij het parket, kan de DVZ enkel afgaan op de in het dossier aanwezige stukken, zoals deze hierboven werden opgesomd. Het is duidelijk dat betrokkene en de referentiepersoon het niet meer met elkaar kunnen vinden. Het leven als koppel dat zij vóór betrokkenes komst naar België voor ogen hadden, kende een andere afloop, waarbij betrokkene mekaar wederzijds beschuldigen.

Doch uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat mevrouw Ö. zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 4° bevindt.

Betrokkene is thans als schoonmaakster tewerkgesteld bij L., wat zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen.

Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij op 09.11.2021 op consultatie ging met betrekking tot de opvolging van haar anticonceptiva. Er werd haar toen medicatie voorgeschreven. Wat thans de stand van zaken is of in welke mate zulks zich zou verzetten tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht, wordt niet door betrokkene geduid. Voor zover deze medische problematiek nog actueel zou zijn, belet zulks betrokkene in ieder geval niet om te werken. Er kan dan ook aangenomen worden dat haar huidige medische toestand niet van die aard is dat deze een tegenindicatie vormt voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verblijft pas sedert 20.03.2021 (datum inreisstempel) in België. Nu dus iets meer dan een jaar. Dat is een bijzonder korte periode.

Die korte periode maakt ook dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende banden heeft met Turkije. Zij heeft er in ieder geval nog kinderen en gaf zelf aan dat ze er voor haar komst naar België tewerkgesteld was. Betrokkene is er alleszins nog de taal machtig, nu blijkt dat zij bij ieder politieverhoor ondersteuning behoefde van een tolk Turks.

Betrokkene stelt dat zij door bepaalde familieleden met de dood bedreigd wordt, omwille van haar stukgelopen huwelijk en omdat haar ex compromitterende foto's naar hen zou gestuurd hebben. Zij legt daar echter geen enkel bewijsstuk van voor. Bovendien, voor zover zij er voor zou kiezen om toch naar Turkije terug te keren, waar deze beslissing haar geenszins toe dwingt, blijkt nergens uit het dossier dat zij zich niet tot de lokale autoriteiten zou kunnen wenden om er aldaar melding te maken van de door haar beweerde bedreigingen en de nodige bescherming zou kunnen vragen. Echter moet thans vstgesteld

worden dat noch van de beweerde bedreigingen, noch van de zagezegde verspreiding van foto's enig stuk voorligt, buiten de eenzijdige verklaringen van betrokkene.

Betrokkene is thans als schoonmaakster tewerkgesteld voor L., wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat zij zich ingeschreven heeft voor Nederlandse taallessen. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Daaruit blijkt echter geen mate van integratie dewelke een beëindiging van het verblijfsrecht zou verhinderen.

Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven. Voor zover geweten heeft ze geen andere gezinsleden meer. De relatie met de referentiepersoon is ten einde. Betrokkene gaf meermaals aan te willen scheiden. Zij heeft geen minderjarige kinderen in België en heeft voor zover geweten ook geen nieuwe relatie.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Verzoekster bevindt zich weldegelijk in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Deze bepaling stelt dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere, schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het bedoelde huwelijk, het slachtoffer is geweest van huiselijk (lichamelijk en psychisch) geweld en voor zover zij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het socialebijstandstelsel van het Rijk, en voor zover zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Verzoekster is meermaals het slachtoffer geweest van geweld, aan haar toegebracht door de heer S., haar echtgenoot.

Al snel bij haar aankomst in België werd verzoekster slachtoffer van dit geweld. Gedurende de beginperiode van haar verblijf in België begonnen de grote verwijten van haar echtgenoot. Nadien toen bleek dat verzoekster zwanger was begon het geweld erger te worden. Verzoekster is van mening dat haar echtgenoot de reden is van de miskraam die ze hebben gehad. Nadat er een ruzie escaleerde in de wagen, waar verzoekster geen riem aanhad stopte hij abrupt waardoor ze tegen het dashboard vloog. Nadien bleef ze steken voelen in haar buik, een week na het incident gingen ze naar het ziekenhuis en volgde het spijtige verdict.

De situatie werd onhoudbaar waardoor de relatie werd stopgezet en verzoekster wegtrok bij haar echtgenoot.

Verzoekster brengt voldoende bewijzen bij om aan te tonen dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Zo brengt verzoekster verschillende PV's van klachten aan.

Bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, is het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Dat er echter toch sterke aanwijzingen en bewijzen zijn dat verzoekster het slachtoffer is geworden van partnergeweld. Het is immers niet vereist dat het parket de dader strafrechtelijk vervolgt of dat de dader al veroordeeld is.

De gemachtigde heeft zijn beslissing omtrent de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, niet zorgvuldig voorbereid.

De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Uit het administratief dossier kan duidelijke afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond en het slachtoffer was van huiselijk geweld, zodat er toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° Vw."

Verzoekster voert in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze meent dat ze zich wel degelijk in de uitzonderingssituatie bevindt zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert de bepaling en stelt dat de beëindiging van het verblijf niet van toepassing is indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien men tijdens het huwelijk het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Tegelijk moet verzoekster dan kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden en over een ziektekostenverzekering.

Verzoekster stelt meermaals het slachtoffer geweest te zijn van geweld, aangebracht door haar echtgenoot. Ze stelt dat ze in de beginperiode vaak grote verwijten kreeg van hem en dat nadien, toen bleek dat ze van hem zwanger was, het geweld erger werd. Volgens verzoekster ligt haar man aan de basis van haar miskraam omdat hij, nadat een ruzie escaleerde in de wagen, bruusk remde. Nadien bleef verzoekster steken voelen in haar buik en een week later volgde het verdict in het ziekenhuis. Verzoekster trok vervolgens weg bij haar echtgenoot. Ze meent voldoende bewijzen te hebben voorgelegd om aan te tonen dat ze slachtoffer werd van huiselijk geweld, waaronder verschillende PV's van haar klachten. De gemachtigde moet bij het beëindigen van het verblijf op een zorgvuldige wijze de beslissing voorbereiden en zich ervan vergewissen of zij niet onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekster herhaalt dat er wel sterke aanwijzingen zijn dat zij het slachtoffer is van partnergeweld en repliceert dat het daarvoor niet vereist is dat het parket de dader strafrechtelijk vervolgt of dat de dader al veroordeeld is. Verder duidt zij dat ook uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld. Zij concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In casu, situatie waarbij verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg omwille van het huwelijk met een statische Belg, wordt niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat bijgevolg in principe de gemachtigde het verblijfsrecht van verzoekster kan beëindigen binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht. Thans is die periode van vijf jaar nog niet verstreken.

Het betoog van verzoekster steunt evenwel op de uitzonderingsgrond die voorzien is in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt als slachtoffer van huiselijk geweld. Verzoekster heeft in het kader van het hoorrecht, de uitnodiging gekregen van de gemachtigde om haar individuele situatie toe te lichten en maakte in dat kader drie “PV's verhoor politie” over van 14 en 16 november 2021 en van 22 december 2021 en twee medische verslagen van 28 oktober 2021 en 9 november 2021.

De Raad kan verzoekster prima facie volgen dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze een onderzoek heeft gedaan van de door haar voorgelegde stukken en van de stukken in het administratief dossier. Ook al kan de gemachtigde gevolgd worden dat de verhoren bij de politie verklaringen betreffen van verzoekster, kunnen deze PV's toch niet zonder meer terzijde worden geschoven, door te stellen dat zij niet met andere objectief verifieerbare stukken worden gestaafd. Immers heeft verzoekster blijkens stuk 3 betreffende een verhoor bij de politie op 22 december 2021 uitgebreide en gedetailleerde verklaringen afgelegd over het remincident in de wagen, waarbij haar echtgenoot aan het stuur zat, dat volgens haar aan de basis lag van haar miskraam. Zij heeft het feit van het miskraam ook gestaafd met een objectief verifieerbaar stuk, met name met het medisch attest inzake het miskraam van 28 oktober 2021. De

gemachtigde kan gevolgd worden waar hij stelt dat in dit medisch verslag het miskraam door de arts niet wordt gelinkt aan geweld door de echtgenoot, doch het miskraam op zich is wel aangetoond. Er blijkt ook uit een schrijven in het administratief dossier van 25 januari 2022 van de vreemdelingendienst van Genk aan de gemachtigde dat verzoekster naar de balie is gegaan om aldaar onder meer toe te lichten dat ze bij de arts niets “verkeerd” kon zeggen aangezien haar (ex-) echtgenoot haar daarbij vergezelde en het woord voerde. Er blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verhoren bij de politie dat telkenmale een tolk optrad, zodat het niet onredelijk is aan te nemen dat verzoekster behoefte had aan vertaling en dit ook bij een medisch consult en dus haar echtgenoot mogelijk het woord voerde. Verder erkent de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekster nog meerdere klachten tegen haar ex heeft ingediend, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier, maar hij stelt hierbij *“de meeste van die klachten werden of zullen worden geseponeerd omdat er geen sprake is van een misdrijf, maar wel van een familiale twist”*. Verder stelt de gemachtigde dat waarde moet gehecht worden aan de mening van het parket, hetgeen blijkt uit het feit dat het openbaar ministerie extra aandacht aan de zaak besteedt omdat haar ex een politieagent is. Verzoekster kan evenwel gevolgd worden dat opdat ze op afdoende wijze aantoonde het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld, het niet vereist is dat ze bewijst dat haar echtgenoot strafrechtelijk wordt vervolgd of veroordeeld zou zijn. De Raad acht het terecht dat de gemachtigde in het kader van onderzoek naar huiselijk geweld wijst op het feit dat bepaalde klachten werden geseponeerd, echter is het onzorgvuldig te stellen dat de klachten ook “zullen worden geseponeerd”. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt uit een schrijven van de substituut procureur des Konings van 30 maart 2022 aan de gemachtigde dat er sprake is van vijf dossiers lastens de echtgenoot met als slachtoffer verzoekster, waarvan twee geseponeerd wegens “familiale twist en geen misdrijf”, maar drie zijn nog in onderzoek. Van de drie dossiers nog in onderzoek, zegt de substituut dat slechts een daarvan vermoedelijk ook zal afgesloten worden. De Raad volgt de gemachtigde waar hij in de beslissing stelt dat er waarde aan het oordeel van het parket moet gehecht worden, aangezien van het parket een onpartijdig onderzoek à charge en à décharge kan verwacht worden. Des te meer is het van belang dat het parket er uitdrukkelijk op wijst dat *“verdachte [...] politieagent CIK [betreft] en [...] om die reden extra [zal] opgevolgd worden”*. Verschillende klachten blijken aldus nog in onderzoek en de gemachtigde kon aldus niet op uitdrukkelijk voorbarige of onzorgvuldige wijze laten uitschijnen dat die “zullen worden geseponeerd” en aldus de klachten terzijde schuiven.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Ten overvloede blijkt, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert, inderdaad dat er sprake is van wederzijdse beschuldigingen en dat verzoekster er door haar echtgenoot van wordt beschuldigd een schijnhuwelijk te zijn aangegaan. Er blijkt uit het administratief dossier inderdaad dat de (ex-) echtgenoot van verzoekster verschillende keren de gemachtigde heeft gecontacteerd teneinde verzoekster te beschuldigen van een schijnhuwelijk, waarbij haar bedoeling erin zou bestaan gezinshereniging met haar in Turkije achtergebleven twee kinderen te verkrijgen. Echter, uit het dossier blijkt dat meermaals wordt aangehaald dat haar twee Turkse kinderen meerderjarig zijn. Bijgevolg voorziet de wet niet in de mogelijkheid voor haar, als derdelander, gezinshereniging te verkrijgen met deze meerderjarige kinderen, aangezien er geen sprake is van een handicap.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet valt onder de uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Volgens verweerder laat verzoekster de motieven volledig onbesproken en brengt ze geen enkel concreet element bij dat kan afbreuk doen aan de deugdelijkheid van de beslissing. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. Verweerder stipt aan dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid tot de gedane vaststelling van feiten is kunnen komen en of er in het dossier gegevens voorhanden zijn welke met de vaststelling onverenigbaar zijn. In casu acht verweerder het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde tot de conclusie kwam dat niet is aangetoond dat verzoekster effectief het slachtoffer is van geweld door haar echtgenoot. Ook verweerder stipt aan dat de eigen verklaringen van verzoekster niet worden gestaafd door andere elementen en dat de klachten die verzoekster heeft ingediend geseponeerd zijn of zullen worden geseponeerd. Verweerder citeert eveneens uit een arrest van de Raad en stelt dat de gemachtigde geheel terecht oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen en conform de toepasselijke rechtsregels.

Anders dan verweerder stelt, is verzoekster wel ingegaan op de motieven door onder meer aan te stippen dat om aan te tonen dat men slachtoffer is van huiselijk geweld men niet moet bewijzen dat het parket de dader strafrechtelijk vervolgt of dat hij al veroordeeld is. Anders dan verweerder stelt, werden wel concrete elementen aangehaald. Zoals verweerder stelt, onderzoekt de Raad in casu of de gemachtigde op zorgvuldige wijze tot de gedane vaststelling van feiten is gekomen en of er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad heeft een onzorgvuldig handelen moeten vaststellen en heeft supra geïndiceerd dat de gemachtigde, en verweerder opnieuw in de nota, op voorbarige wijze uitdrukkelijk vooruit loopt op het onderzoek door het parket door te stellen dat de klachten van verzoekster tegen haar man geseponeerd werden “of zullen worden geseponeerd” omdat er geen sprake is van een misdrijf. Er werden blijkens het administratief dossier inderdaad twee klachten geseponeerd wegens geen misdrijf, maar er waren volgens de substituuut nog drie dossiers hangende, waarvan maar een vermoedelijk ook afgesloten zou worden. Voor de hangende dossiers stelt het parket juist dat de verdachte omwille van zijn functie extra opgevolgd zal worden, zodat de klachten van verzoekster niet op de wijze zoals thans verwoord in de bestreden beslissing konden terzijde worden geschoven.

Waar de gemachtigde citeert uit een arrest van de Raad blijkt duidelijk dat de feiten verschillend waren. Zo moest de Raad in die zaak de gemachtigde onder meer volgen in de vaststelling dat er geen consistentie bestond tussen de verklaringen van verzoekster dat ze van de referentiepersoon moest binnen blijven en de voorgelegde certificaten van haar opleiding Nederlands en dan specifiek de data waarop die werden behaald.

Om de voormelde redenen volgt de Raad in casu niet dat de gemachtigde heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, zoals verweerder concludeert in de nota.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES